

fremstilling lægges til grund for samtlige beregninger, incl. bidragsanalyser, som det må være udelukket at lave med årsregnskabet som udgangspunkt.

Hvis man ved „regnskabsanalyse“ forstår opstilling af principielt 4 brøker, forekommer bogen for langtrukken, og hvis man forstår noget mere, hvad man forhåbentlig gør, burde der have stået noget om dette. Hvis man ikke ønsker at omtale andet og mere end de 4 meget elementære relationer, kunne bogen fra et pædagogisk synspunkt sikkert med fordel skæres ned til et enkelt afsnit i foranævnte „Bogføring og årsregnskab“.

Erik Johnsen.

O. Børup og S. Boldsen Gnutzmann,
Kortfattet samfundsøkonomi, 8. udg.,
G. E. C. Gads Forlag, København,
1957. Kr. 9,00.

Inclusive index fylder Børups og Gnutzmanns bog 100 sider. Der er 25 afsnit, så nogen særlig grundig behandling af de enkelte emner er der naturligvis ikke plads til. På den anden side er Børups bog, som har et langt åremål på bagen gennem tiden undergået så mange afpudsninger, at man må undre sig over så megen faktisk viden, det er lykkedes at få med i denne bog.

Den sidste afpudsning, som Gnutzmann ifølge forordet har medvirket til tør dog ikke siges at være gennemført således, at nyere teoretiske landvindinger for nationaløkonomien er kommet med. F. eks. hedder det s. 53 øverst under afsnittet om prisniveauet: „Hvis vore omsætningsmidler forøges, uden at vor varebeholdning vokser i samme grad, bliver prisniveauet højere“. Videre hedder det i afsnittet over kreditinstitutter, s. 62: „Seddelbankens hovedopgave er at sørge for et ordnet pengevæsen og at regulere om-

fanget af kreditgivning til erhvervslivet. Midlet hertil ligger i fastsættelsen af diskontoen.“ Og derfor naturligvis længere nede på siden: „Seddelbanken har magt til gennem kreditregulering at påvirke prisniveauet“. I afsnittet om kapitalrente kan man s. 30 læse: „Når man taler om rente tænkes hyppigt på lånerente, der er vederlaget for lånet af et pengebeløb. Denne er imidlertid ikke nogen selvstændig renteform, idet den er afholdt af det overskud, som kapitalen giver, når den anvendes produktivt. Man kalder denne rente for oprindelig rente. Mellem de to renteformer må der være en vis overensstemmelse. Lånerenterne vil ikke i det lange løb stige op over den oprindelige rente.“

Disse citater virker påfaldende på økonomer, der er udlært i den post-Keyneske periode. De af dem, der ikke er skolet i dogmehistorie vil også kunne lære en række fremmedartede termer som brugsværdi, subjektiv værdi, bytteværdi, objektiv værdi, nydelsesformue og erhvervs kapital. I tilgift får man under afsnittet „Handelsvirksomhed“ følgende oplysninger om Københavns børs, hvor de sidste 5 linier på s. 70 lyder som følger: „Den var først en ren varebørs, men udviklede sig til at være både vare- og fondsbørs. Her handles der især med korn, foderstoffer, frø, kaffe, jern og metaller samt aktier og obligationer, hvis kurser opstår og noteres her.“

Bogens talmateriale er omhyggeligt å jourført, men da man ikke med nogen ret kan sige det samme om den økonomiske teori, som bogen indeholder (den ophørte med at være god latin mod slutningen af tyverne), må man med beklagelse konstatere, at dens „bytteværdi“ er sat for højt i forhold til dens „brugsværdi“, som efter anmelderens mening nærmer sig betænkeligt mod nul.

Erik Johnsen.